

13 червня 2008 року  
19:17

Продираючись крізь дерева, Джія Норт відчувала біль у легенях. Ліс стискався навколо неї, приховуючи будиночки та котедж табору «Лост-Лейк<sup>1</sup>». Джія почувалася як у глушині.

«Ще не запізно, не може бути запізно», — думала вона, змушуючи свої короткі ноги рухатися швидше. М'язи в литках кричали від болю.

Вона вистрибнула з трави на тверду, утрамбовану стежину...

Земля вислизнула з-під ніг. Дівчина відчула раптовий хрускіт у підборідді і смак бруду навіть раніше, ніж усвідомила, що впала.

З усіх можливих моментів для падіння цей був найневдалішим.

Джіа підвелася й поглянула на руки. Вони були вимазані в багнюці, а пальці, долоні, зап'ястя — кожен сантиметр видимої шкіри — у крові.

«Вставай, — наказала вона собі хрипким голосом, — *вставай, Джіе*».

Дівчина була стомлена, налякана й охоплена панікою, але від того, чи знайде вона допомогу, залежали життя людей.

Вона підвелася.

Важко дихаючи, Джія помітила на землі свою камеру, що випала з кишені на стежку. Ця камера була, мабуть, найважливішим з усього, що вона зараз мала. Поліція захоче подивитися щойно відзнятий матеріал. Потрібно покласти камеру назад до сховку, де можна забрати її пізніше. Дівчина озирнулася в бік лісу, з якого щойно вибігла. Чи вистачить їй на це часу?

Швидко вирішивши, Джія підхопила з землі камеру, засунула її назад у кишеню і поспішила до сховку. Пробігла поміж дерев, піднялася сходами до кабінету директорки табору й зупинилася

біля вікна. Тремтливими руками зняла незакріплений шматок панелі, про який ніхто, крім неї, не знав, дістала камеру з кишені, заховала її в маленькій порожнині в обшивці та встановила панель на місце.

Відчувши полегшення, Джія видихнула. *Добре*. Принаймні це зроблено.

Повертаючись до сходів, вона помітила щось під ногами. Це була табірна картка-ключ, яку Джія носила з собою останні два дні. Мабуть, випала з кишені, коли вона знову діставала камеру. Дівчина нахилилася, щоб підняти її...

І завмерла. З того місця, де вона стояла, було добре видно простір аж до стрільбища.

Тільки починало сутеніти, але Джія заледве могла розрізнити обриси двох постатей на полі. Вона вже зібралася помахати, щоб покликати їх на допомогу, але зупинилась. Вони сварилися? Джія примружилася, намагаючись розгледіти фігури. Це був високий широкоплечий блондин Джейкоб Найт, табірний інструктор зі стрільби з лука, а от другу людину дівчина впізнати не могла. «Струнка й нижча за Джейкоба — мабуть, жінка», — подумала Джія. Але щось було не так із її обличчям. Воно здавалося деформованим, старим, виснаженим. Шкіра зеленкуватого відтінку, довге волосся, рідке й сиве, очі чорні, запалі, оточені глибокими зморшками і ніби гумовою шкірою, а ніс довгий, гачкуватий, вкритий бородавками...

Маска, зрозуміла Джія. Обличчя жінки мало такий спотворений вигляд, бо вона була в масці.

Джіа побачила зі свого поста біля кабінету, як жінка в масці витягла стрілу з найближчої мішені, кинулася на Джейкоба й проштрикнула йому горло.

Джейкоб схопився за стрілу, що стирчала з його шиї, кров лила між пальцями. Тіло скрутило спазмом. Він упав навколішки у бруд, а за мить рухнув на землю.

<sup>1</sup> Lost lake (англ.) — «загублене озеро». (Тут і далі прим. перекл.)

Джія приглушено скрикнула. Вона затиснула рота долонями, щоб притлумити звук, але запізно. Крик уже відлунював лісом.

Жінка підвела голову. Вона дивилася просто на Джію.

«Hi!» — подумала Джія. Розвернулася й кинулася до дверей кабінету. Руки, усе ще слизькі від крові, страшенно тремтіли, й повернути ручку вдалося лише з другої спроби.

Перш ніж відчинити двері, Джія озирнулася. Жінка підняла з землі лук і вклала стрілу. Вона прицілилася...

Зі свистом розтинаючи повітря, стріла летіла з ідеальною точністю — в обличчя Джії.

# 1 ОЛІВІЯ

Мені було десять, коли я вперше почула історію про Відьму з Лост-Лейку.

Це сталося під час піжамної вечірки у Мейв Льюїс. Того року Мейв вирішила, що я їй не подобаюся, — з причин, які я так і не зрозуміла, попри всі зусилля, витрачені на те, щоб це з'ясувати, — і що щось не так, я усвідомила вже за кілька хвилин після того, як з'явилася з речами у її будинку. Вона постійно поглядала на мене скоса, посміхаючись, ніби ми були добрими подругами, а це, між іншим, зовсім не так. Навіть зараз, коли я про це згадую, відчуваю холод по спині.

Мейв зачекала, поки ми всі переодяглися в піжами, з десяток дівчаток-підліток у спальних мішках із «Крижаним серцем», а потім завантажила на свій iPad відео з імітацією тріскотливого вогню й розповіла історію про вбивства в таборі «Лост-Лейк».

— У навколишніх лісах проводять табори вже років сто, — сказала вона, дивлячись просто на мене, і додала: — Весь цей час вони належали одній родині.

Звичайно, вона мала на увазі мою родину. Усі знали, що Д'Анджелі були власниками табору «Лост-Лейк». Раніше це вважалося почесним, принаймні так мені казали. Багато років тому табір був улюбленим місцем у нашому маленькому містечку. Всі місцеві підприємці гордо писали на своїх вивісках «Домівка табору "Лост-Лейк"», зазвичай разом із вітаннями «Ласкаво просимо, мешканці табору "Лост-Лейк"!», які щоліта вивішували на вікнах та дверях. Колись табір давав великі прибутки. Тут працювала половина мешканців містечка Лост-Лейк у штаті Нью-Йорк, і майже всі хоча б раз там відпочивали. Для більшості людей це була

перша робота, перша ночівля поза домом, місце, де вони зустріли перше кохання.

Принаймні так мені розповідала старша сестра Енді. Вона набагато старша за мене, тож справді могла туди поїхати, але табір стояв зачиненим з тієї ночі 2008 року. Тепер більшість із нас знає про нього лише з розповідей, таких як у Мейв.

— Та розповідай уже історію, — сказала їй моя найкраща подруга Гейзел Кац, за що отримала від мене маленьку вдячну усмішку. Із Гейзел ми нерозлийвода ще з дитсадка. Навіть у десятирічному віці вона не терпіла насмішок.

— Гаразд, — відповіла Мейв, заочуючи очі. — Отже, існує легенда, що в лісі живе відьма. Вона спить весь день і виходить тільки вночі, і якщо ти опинишся в лісі після настання темряви, відьма викраде тебе, щоб використовувати у своїх заклинаннях.

У десять років ми обожнювали такі історії. Інші дівчатка заверещали й позакривали очі, а я лише ковтнула слину. Поки що все було не так уже й погано.

— То ця відьма — щось типу бабайки? — запитала я.

— Саме так, — відповіла Мейв. — Саме типу бабайки. Вважають, що її вигадали вихователі табору, щоб діти не блукали вночі. Але потім, десять років тому... — тут Мейв заговорила тихіше, — сталися ті... вбивства. І люди кажуть, що жінка, яка це зробила, — Лорі Найт — була в масці відьми, коли заколола свого чоловіка в шию.

Цього разу ніхто не верещав. Запанувала мовчанка. Ми були малі, але більшість із нас уже чули уривки цієї історії від старших братів і сестер або друзів. Ми знали все про те, як Лорі Найт збожеволіла й перетворилася у Відьму з Лост-Лейку, наділа дешеву маску і вбила свого зрадливого чоловіка Джейкоба стрілою з його ж лука. А коли вона побачила, що одна допитлива вихователька табору, підлітка на ім'я Джія Норт, спостерігала за нею, то вбила і її.

Спочатку люди вважали, що це були її єдині жертви. Аж доки не з'ясувалося, що син Лорі — сімнадцятирічний Метью Найт — теж зник. Кров і сліди боротьби на вершині маяка змусили більшість людей припустити, що його виштовхнули з вікна і він потону в озері. Хоча тіло так і не знайшли.

Три вбивства за одну ніч. Такого у цьому місті не бувало ані раніше, ані опісля.

— Люди кажуть, що тієї ночі Лорі стала Відьмою з Лост-Лейку, — продовжила Мейв. — Вважають, що вона вбила Джію за непослух. Дівчина була в лісі вночі, чого не повинна була робити, тож Лорі покарала її, так само як відьма покарала дітей у казці. Поліція так і не спіймала Лорі — вона все ще може ховатися в лісі, чекаючи, що якась дитина прибіється до її табору, щоб вбити і її. Але є ще одна частина історії, про яку мало хто знає...

— Припини, — сказала Гейзел, поглянувши на мене. Мабуть, вона вже здогадалася, до чого підводить Мейв. Я теж думала, що знаю.

Я вже чула цю історію раніше. Думала, що знаю все до найменших деталей. Моя мати, Міранда Д'Анджелі, у 2008 році була директоркою табору «Лост-Лейк». Лорі була її помічницею. Я вже знала, що моя мама була в таборі тієї ночі: вона розповіла поліції, що бачила, як Лорі втекла з місця злочину, вся у крові Джії. Я думала, що саме це Мейв збиралася всім розповісти.

Але Мейв шокувала мене, додавши невідому мені частину історії, яку моя мати за десять років не розповіла:

— Стрес від того, що вона стала свідкою вбивства, викликав у місис Д'Анджелі передчасні пологи, — сказала Мейв, посміхаючись просто мені в очі. — Вона народила дитину саме там, на парковці табору «Лост-Лейк», за кілька секунд після найжахливішого за всю історію міста злочину.

Десяток пар очей вирячилося на мене. Бо, звісно, саме я була тією дитиною, про яку говорила Мейв.

Мейв, мабуть, сподівалася, що я заплачу. У ті часи я досить легко могла розплакатися, коли отримувала погану оцінку, дивилася сумний фільм або чула щось неприємне, адресоване мені чи навіть комусь іншому.

Тієї ночі мені вдалося не розплакатися. Я дочекалася, доки всі інші дівчата переключилися на заплітання кіс та обговорення, у кого з хлопців воші, а потім зробила те, що вмю найкраще, — домашнє завдання.

Я витягла iPad Мейв із її спального мішка й прочитала все про бивства в таборі «Лост-Лейк».

Мейв не перебільшувала. Мама народила мене на парковці біля свого офісу, доки Лорі Найт бігла лісом, тікаючи від поліції.

Після ночівлі я змусила маму розповісти мені все про обставини мого народження. Я знаю, на якому терміні вона була (тридцять сім тижнів) і скільки тривали пологи (дві години). Знаю, що сторож табору Генрі Робертс допоміг мамі до приїзду мого батька і що вони навіть не могли викликати швидку, бо Лорі перерізала телефонний дріт. Єдине місце в таборі, де ловив мобільний зв'язок, — верхівка маяка, але ніхто не хотів залишати маму саму. Я знаю, що народилася о 19:37, після десяти хвилин потуг.

Я знаю все, найменші деталі історії свого народження.

Принаймні так мені здавалося.

Бо тепер, через шістнадцять років після появи на світ, я сиджу, витріщаючись у телефон, і намагаюсь змиритися з досить великою прогалиною у знаннях. Затамовую подих, у сотисячний раз перечитуючи лист від генетичної компанії. Особливо ту частину, де йдеться про ймовірність батьківства.

Я чекаю, що вона зміниться, але нічого не відбувається.

Усе почалося з домашки з історії. Задали «відстежити родо-від своїх предків якнайглибше й уявити, яким було їхнє життя сто років тому». Я надіслала зразок своєї ДНК до однієї з тих онлайн-компаній, що досліджують родовід, після отримання ре-

зультатів планувала вибрати регіон в Італії і зосередитися на ньому. Вся родина мого батька — італійці, і я була впевнена, що знайду предків з Тосканської долини, а може, з Неаполя чи Рима. Все мало бути ідеально. Мої домашні роботи завжди були ідеальними.

Ось тільки виконати завдання я не могла, бо коли отримала результати дослідження родоводу, то виявилось, що в мені немає ані краплі італійської крові. Жодної краплі.

Я не розуміла. Мене звали Олівія Д'Анджелі. У нас є справжня скриня, яку одна з татових прапрапрабабусь привезла на острів Елліс, коли іммігрувала із Сицилії двісті років тому. Щовихідних тато готує неаполітанське рагу і фрикадельки за рецептом моєї бабусі Мії. Два роки тому ми відвідали його кузенів, що живуть біля Генуї. Я знаю, що ми італійці.

Я написала компанії листа й спокійно пояснила, що сталася помилка. Список регіонів у моєму профілі, очевидно, був складений тільки з боку маминої родини: Англія, Швеція, Норвегія, Уельс тощо. Схоже, вони повністю проігнорували мого тата. Вони запропонували подати заявку ще раз. Я так і зробила. *Тричі.*

Я зробила тест на батьківство лише, щоб довести, що вони помилилися.

Результати тесту надійшли сьогодні вранці.

Ймовірність батьківства: 0 %.

Помилялася не ДНК-лабораторія. А я. Чоловік, який годинами допомагав мені опановувати мій перший комп'ютер і навчив мене вибирати стиглі помідори; чоловік, який поділяє мою любов до документальних фільмів про подорожі та етнічної їжі; чоловік, який щороку в день мого народження змушує мене крутити маленький глобус у своєму кабінеті, запліщувати очі і вказувати на якесь нове далеке місце, куди я поїду після випускного, — цей чоловік насправді не мій батько.